

KENNETH OPPEL

Cuiboul

Traducere din limba engleză și note
de Lavinia Branîște

Ilustrații de Jon Klassen

Prima dată când i-am văzut, am crezut că sunt îngeri. Ce altceva ar fi putut fi, cu aripile lor palide de funigei, cu muzica aceea care venea dinspre ei și lumina care-i cuprindea într-un halou? Imediat am avut senzația că mă urmăriseră și mă așteptaseră, că mă cunoșteau. Mi-au apărut în vis în a zecea noapte după ce s-a născut copilul.

Totul era cam neclar. Stăteam într-un fel de peșteră frumoasă, cu pereți făcuți parcă dintr-o pânză albă, prin care se filtra, din afară, o lumină pâlپătoare. Îngerii pluteau în aer și se uitau cu toții în jos, la mine. Numai unul s-a apropiat, strălucitor și alb. Nu știu cum, dar mi-am dat seama că era o îngerită. Părea că din ea izvoră lumină. Imaginea ei era foarte difuză; făptura nu arăta deloc a om. Avea ochi negri, imenși, și un fel de coamă făcută din lumină, iar când vorbea, nu vedeam o gură mișcându-se. Îi simțeam cuvintele, ca o adiere pe față, și o înțelegeam pe deplin.

— Am venit pentru copil, a spus ea. Am venit să ajutăm.

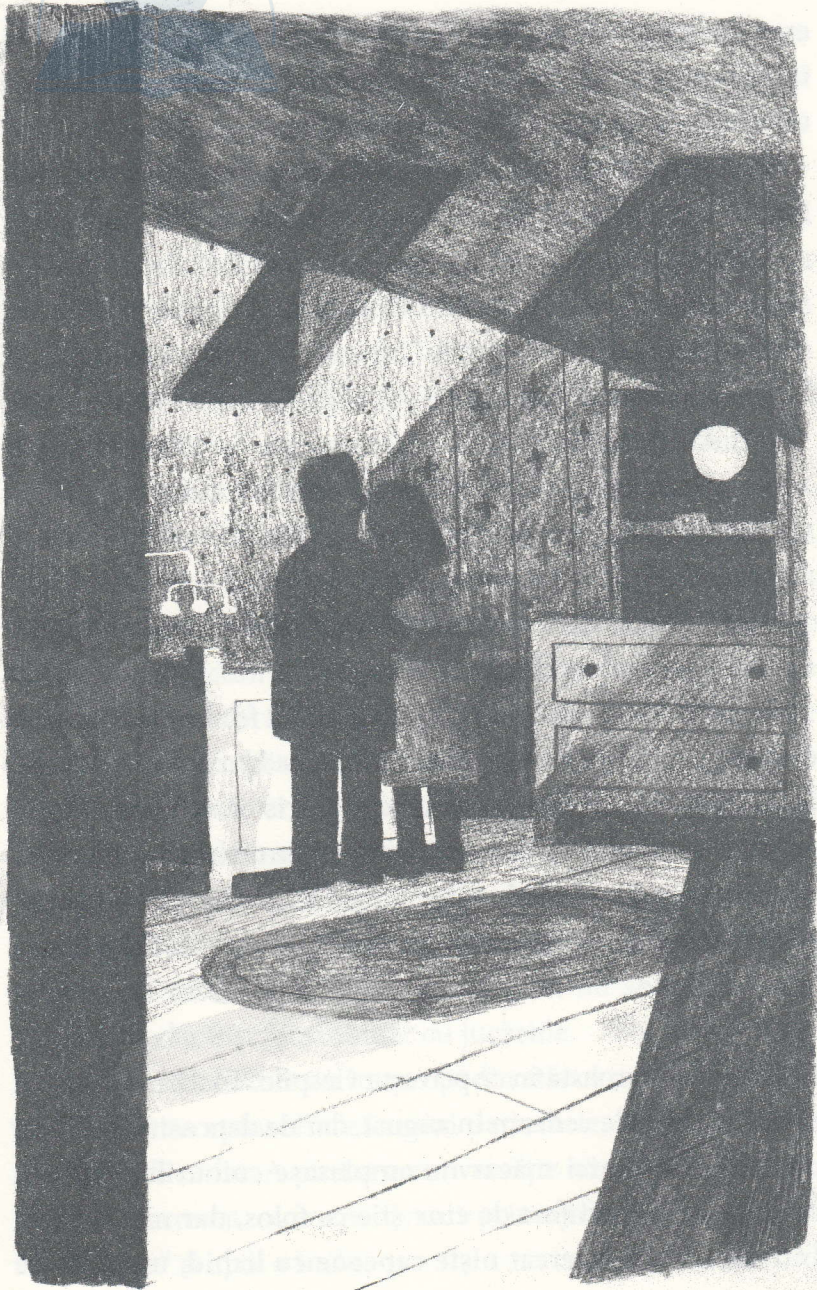

Copilul avea o problemă, dar nimeni nu știa care era aceasta. Nici noi, nici doctorii. După o săptămână în spital, mama și tata l-au putut aduce acasă, dar aproape în fiecare zi trebuiau să facă drumul înapoi pentru mai multe analize. De fiecare dată se întorceau de acolo cu informații și teorii noi.

Nu era ceva ca un virus, de care copilul să fi putut scăpa. N-avea legătură cu genul acela de boală. Putea să nu se amelioreze niciodată. Era posibil ca el să nu vorbească. Să nu meargă. Să nu fie în stare să se hrănească singur. Sau chiar să nu supraviețuiască.

Atunci când s-a născut, tata a venit acasă să-mi spună despre problema lui. Că era ceva în neregulă cu inima, cu ochii și cu creierul bebelușului și că, probabil, va fi nevoie de operație. O grămadă de lucruri erau în neregulă cu copilul.

Și probabil că mai erau și altele pe care mama și tata nu mi le spuneau. Cu siguranță, lui Nicole nu-i ziceau absolut nimic. Ea credea că celui mic i se fac mai multe injecții deodată și că

era cât se poate de normal ca un nou-născut să fie dus la spital în fiecare zi și uneori să și rămână acolo până în dimineața următoare.

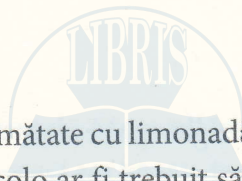
În timpul nopții îi auzeam uneori pe părinții mei vorbind. Prindeam cuvinte și frânturi de propoziții:

- ...Foarte rară...
- ...Diagnostic rezervat... Nu se știe...
- ...Degenerativă?
- ...Nimeni nu știe sigur...
- ...Congenital...
- ...Suntem prea în vârstă, n-ar fi trebuit să încercăm...
- ...N-are nicio legătură cu asta...
- ...Medicul n-a putut spune...
- ...Cu siguranță n-o să se dezvolte normal...
- ...Nu se știe... Nimeni nu știe...

Ziua, mama și tata căutau la nesfârșit tot felul de lucruri prin cărți și pe computer, citeau, citeau întruna. Uneori părea că asta le dă motive de fericire, alteori – că îi întristează. Voiam să știu ce citesc și ce află, dar nu prea vorbeau pe tema asta cu mine.

Mă gândeam la visul meu cu îngeruța, dar îl țineam numai pentru mine. Știam că era un lucru stupid, dar mă făcea să mă simt mai bine.

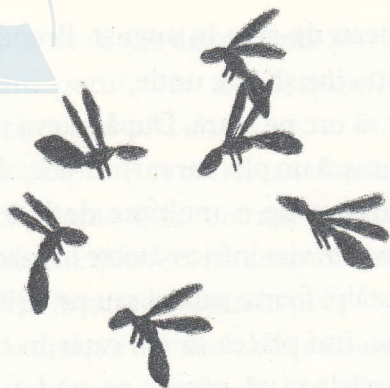
Era o vară proastă în ce privește viespile. Toată lumea zicea asta. De obicei le vedeam în august, dar de data asta au apărut devreme. Tata nici măcar nu amplasase cuiburile false din hârtie. Nu că ar fi fost de cine știe ce folos, dar măcar așa... Într-un an am încercat niște capcane cu lichid, umplute pe

jumătate cu limonadă, ca să păcălim viespile să intre înăuntru. Acolo ar fi trebuit să se înece. Se adunau grămadă, una peste alta. Le detestam, dar, chiar și așa, nu-mi plăcea să mă uit la ele mustind în mormântul lor comun, unde cele câteva supraviețuitoare se cățarau peste cadavrele celorlalte viespi, într-un efort zadarnic de a ajunge sus, de a scăpa. Era ca viziunea infernului din tabloul acela vechi pe care îl văzusem în galeria de artă și pe care nu l-am putut uita. Oricum, erau destule viespi care zumzăiau pe lângă masa noastră, în special în jurul cafelei cu ceai cu gheață. Le urmăream cu atenție.

Era duminică și stăteam cu toții afară, pe veranda din spate. Toată lumea era obosită. Nu prea vorbeam. Copilul dormea în camera lui, iar aparatul de supraveghere era pe masă, cu volumul dat atât de tare, încât îl puteam auzi clar pe cel mic cum respiră și cum își trage nasul. Noi eram sub umbrela de soare și beam ceai cu gheață. Nicole stătea pe peluză, unde mama întinsese o pătură mare. Lua cu asalt un castel din piese Lego cu supereroii ei de jucărie. Avea cavalerii, cutia mare cu piese de joc și telefonul ei de jucărie. Iubea telefonul acela. Era din acelea de plastic, de modă veche: ca să formezi un număr trebuia să folosești un fel de disc transparent. Îi aparținuse tatei, când fusese mic, și nu se stricase, nu se deteriorase. Spunea că el a fost foarte atent cu jucăriile.

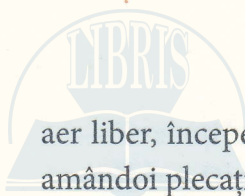
Dintr-odată Nicole s-a întrerupt din atacul asupra castelului și a ridicat receptorul telefonului de jucărie, de parcă acesta tocmai ar fi sunat. A purtat o conversație scurtă, a râs o dată, apoi s-a încruntat, ca un medic care primește vești foarte grave. A zis „bine“ și apoi a închis.

S'cară cea mare era în garaj. Toamna, tata o folosea pentru a curăța jgheburile. Era destul de ușoară; m-am descurcat fără probleme s-o aduc în lateralul casei. Am desfăcut-o și i-am fixat siguranțele. Mă mai urcasem pe ea doar o dată, dar atunci tata era jos și o ținea.

Am înălțat-o pe perete, fix sub cuib. Nu ajungea până la el. Rămânea o distanță destul de mare. Așa că am luat mătura. M-am gândit că, din capătul scării, voi putea să mă întind și să dau cuibul jos. Avea să cadă și să se zdrobească de pământ. Toate viespile vor roi. Voi coborî de pe scară cât de repede voi putea și voi fugi înăuntru. Aveam EpiPen-ul în buzunar, pentru orice eventualitate.

Eram singur acasă. Vanessa ieșise cu Nicole și copilul la o înghețată pe strada noastră, urmând ca apoi să meargă în parc. Eu le spuseseam că vreau să rămân acasă, să citesc. Am stat foarte mult înăuntru în vara asta. Nu ne planificaserăm nicio vacanță din cauza copilului, iar activitățile mele cu clasa, în

aer liber, începeau de-abia în august. Brendan și Sanjay erau amândoi plecați cine știe pe unde.

Am început să urc pe scară. După câteva trepte am simțit că picioarele ei se mișcă un pic, dar nu într-atât cât să mă îngrijerez. Ciudat: mă temeam de o mulțime de lucruri, dar nu și de înălțime. Deși aveam vise înfricoșătoare în care rămâneam blocat în vârful unor stâlpi foarte subțiri sau pe ieșituri nu mai late ca tăișul unei lame, îmi plăcea să mă cațăr în copaci, să folosesc ascensoare de sticlă și să pășesc pe podeaua transparentă a Turnului CN¹.

Aveam o bluză cu mâneci lungi și cu glugă, pe care mi-am tras-o pe cap și am legat-o foarte strâns, lăsând doar o deschizătură mică pentru ochi și nas. Pe măsură ce urcam, scara pârâia și scârțâia. Cu mâna stângă mă țineam bine de ea; iar în dreapta duceam mătura. Eram atent la viespile care zburau pe deasupra mea, în și din cuib.

Cu fiecare treaptă urcată, furia mea creștea. Părinții nici măcar nu fuseseră în stare să se ocupe de cuib. Eu eram alergic, dar ei păreau prea prinși cu treburile. Erau ocupați cu copilul și aveau să rămână astfel tot restul vieții. Așa că eu trebuia să fac chestia asta. Nu știam dacă viespile acestea erau într-adevăr cele din visele mele, dar voiam să dispară de pe casa mea. Și din visele mele. Cuibul acela avea să fie doborât.

Nu m-am cățărat chiar până în vârful scării. N-am urcat

¹ Turnul Național din Toronto, dat în folosință în 1976, cu o înălțime de 533,3 metri. La o înălțime de aproximativ 340 de metri există un etaj amenajat pentru vizitatori, prin podeaua sa transparentă, ieșită în afară, putând fi admirat orașul de dedesubt.

ultimele două trepte, ca să am de ce să mă țin. Am întins mătura cât de sus am putut, dar n-am ajuns nici măcar în apropierea cuibului.

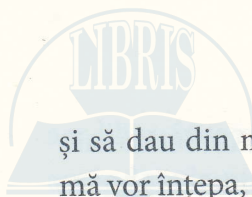
Am mai urcat o treaptă. Acum trebuia să mă aplec ca să mă țin de vârful scării. Mătura a ajuns mai aproape, cu perii aproape atingând fundul cuibului. Știam că nu am mult timp la dispoziție. Și mai multe viespi se învârteau acum în jur.

Mă aflu chiar la dreapta ferestrei de la camera copilului. Aici era o margine de piatră care ieșea un pic în afară, așa că m-am apucat de ea cu mâna stângă. Am urcat pe treapta cea mai de sus. Scara s-a mișcat și apoi și-a regăsit echilibrul. Stăteam cu pieptul lipit de peretele de cărămidă și îmi simțeam puternic bătăile inimii. Faptul că aveam ceva solid de care să mă sprijin îmi dădea senzația de siguranță. Mi-am ridicat privirea și am împins mătura în sus, întinzându-mă spre cuib. Nu știam cât de tare puteam să dau cu ea fără să o scap sau să-mi pierd echilibrul.

La prima încercare de a lovi, perii doar au zgâriat ușor fundul cuibului. Mătura a trecut dincolo de casa viespilor. Am icnit, am re poziționat-o și am mai încercat o dată. Am lovit un pic mai tare și am văzut câteva bucățele fine, ca de hârtie, cum se desprind și cad ușor.

Au venit viespile. Au apărut rapid din cuib și au roit în jurul perilor măturii, pe care eu o țineam chiar de capătul cozii, pregătindu-mă să împing cu putere în sus. Și atunci mi-am dat seama că pe mâna mea stângă era o viespe. Apoi a venit o a doua pe încheietura unui deget de la dreapta. Am înghețat.

O alta a aterizat pe mica suprafață expusă a feței mele. I-am simțit picioarele minuscule și încordările corpului ei bondoc. Nu am țipat. N-am putut. Toate instinctele mele – să mă feresc

și să dau din mâini – paralizaseră. Eram îngrozit că viespile mă vor înțepta, dar n-au făcut-o. Mătura se umpluse de insecte care acum se târau către mine.

I-am dat drumul. A căzut pe jos, lovindu-se de marginea scării. Viespile au zburat. Și mai multe s-au așezat pe mine, pe haine, pe mâini, pe față, rămânând nemișcate. Am vrut să mă întind după EpiPen-ul din buzunar, dar mi-a fost teamă că insectele de pe mână o să mă înțepte dacă mă mișc. Cele de pe față erau niște pete difuze în câmpul meu vizual. Știam că se aflau acolo, neclintite, cu antenele întinse, în alertă, că se uitau la mine cu ochii lor compuși, că mă adulmecau.

Am coborât o treaptă. Unele dintre viespi au zburat de pe mâinile mele. Încă o treaptă... Câteva dintre cele de pe frunte au plecat. Cu fiecare pas tot mai multe mă părăseau. Când am ajuns jos, nu mai era niciuna pe mine.

M-am uitat în sus și le-am văzut pe ultimele dispărând înapoi în cuib.

Un vecin mă văzuse sus, pe scară, și îi sunase pe părinții mei.

— Cine v-a zis? i-am întrebat pe ai mei când m-au luat la rost după cină.

Încercasem să fiu foarte atent și să mă asigur că nu era niciun vecin prin preajmă, prin curte.

— Nu vorbea prea bine engleză, a zis tata și a ridicat din umeri. Nu știu.

— Dar nu asta e important, a continuat mama străduindu-se să rămână calmă.

Ne aflam jos, în bucătărie. Nicole era deja în pat.

— Ce te-a împins să faci ceva atât de periculos?

LIBRIS

